

1

Ze tuurde door het kijkgat tot ze zeker wist dat de gang verlaten was, schoof de grendel opzij, duwde de stalen deur open en verliet haar slaapkamer. Blootsvoets stond Drianna in de ovale hal. Ze rekte zich uit. Aan de andere kant van de hal zwaaide een tweede deur open. Een hoofd kwam in de deuropening tevoorschijn. Eerst nog aarzelend. Het was haar man Jzasha. Een glimlach verscheen op zijn gezicht zodra hij haar zag.

Nog een deur vloog open en drie kinderen stormden hun slaapkamer uit. Gillend renden ze rondjes door de hal. ‘Hij pakt ons, hij pakt ons!’ riepen ze dwars door elkaar heen.

Drianna stak met een streng gezicht haar arm in de lucht en de meute stond abrupt stil. De kinderen keken haar met bedrukte gezichten aan.

‘Wat heb ik jullie geleerd?’ vroeg ze belerend. ‘Hoe kom je je kamer uit?’

‘Kijken mama,’ zei de kleinste van drie.

‘Heel goed kijken of we veilig onze kamer uit kunnen,’ zei de middelste van vijf jaar.

‘Kijken en luisteren, deur op een kier, weer kijken, dan pas de gang op.’ De oudste van zes.

‘Juist,’ zei Jzasha. ‘En waarom doen jullie dat dan niet?’ Hij aarzelde en spitste zijn oren. Met een ruk draaide hij zich om.

Er klonken doffe voetstappen. Langzaam, lijkig. De kinderen stoven gillend uiteen. Geschrokken draaide Drianna zich naar het geluid. Uit de

kinderkamer kwam een gedaante tevoorschijn. Lang, slungelig, met een dreigende gezichtsuitdrukking – en het kwam hun kant uit. De kinderen gilden en bleven door elkaar heen rennen.

Jzasha klakte een paar keer met zijn tong en de gedaante stond abrupt stil. Een nieuwe serie klakkende geluiden en het dreigende gezicht vervaagde tot een neutrale gezichtsuitdrukking op het bolvormig hoofd overbleef.

Drianna plaatste haar handen in haar zij. ‘Wat heeft dit allemaal te betekenen?’

De kinderen schuifelden met hun voeten en keken naar de vloer.

Jzasha schudde lachend zijn hoofd en zei: ‘Ze hebben gisterenmiddag tijdens geschiedenisles naar een lachfilm uit de vorige eeuw gekeken, is het niet?’ Hij masseerde met duim en wijsvinger zijn kin. ‘Hoe noemde jullie Robocent het ook al weer? Terminator of iets?’

‘Ai-wil bie-bek!’ riep de jongste met een serieus gezicht, terwijl hij een schietbeweging maakte.

Drianna rilde. ‘Een vreemd gevoel voor humor hadden ze in die tijd.’

Nu het gegil van de kinderen verstomd was, klonk er opnieuw geluid uit de kinderkamer. Een zachte vrouwenstem zong een onbekend lied.

Jzasha schudde zijn hoofd. ‘Ik zal de databank van de Robocent nakijken, misschien is er iets misgegaan bij het inladen van mijn nieuwe programma’s.’ Hij knielde neer bij de kinderen en keek ze een voor een aan. ‘Waar is zijn maatje gebleven?’

‘Kweenie,’ zei de oudste ongemakkelijk.

‘Kom, zeg eens eerlijk, want ze zijn áltijd bij elkaar.’

‘Het was zijn idee!’ riep de middelste terwijl hij naar de oudste wees.

‘Hij heeft ze stiekem meegenomen naar onze slaapkamer om met ze te spelen.’

Drianna zag dat Jzasha een poging deed boos te kijken. ‘Mag dat?’

Drie gezichten gingen omlaag.

‘Nou?’

‘Ach, ze vinden het gewoon prachtig om jouw menselijke robots dingen te laten doen door simpelweg met hun tong te klakken.’

‘Hij kan allemaal gezichten krijgen!’ riep de jongste stralend.

Optitranscellen. Een smeerbare pasta die na verharding dienstdeed als een soort driedimensionaal beeldscherm. Het hoofd van een robot met een dun laagje optitranscellen kon bijna oneindig veel variaties aan gezichten en gezichtsuitdrukkingen laten zien en van niet al te dichtbij leek het levensecht. Jzasha had de pasta zelf ontwikkeld, net als de mechanische robots, waarop hij een laagje kunstmatige cellen had aangebracht, zodat ze meer dan levensecht leken.

Op dat moment kwam een vrouw al dansend de kinderkamer uit, haar armen sierlijk gespreid. Met luide stem zong ze: ‘Doe, a deer, a female deer. Ray, a drop of golden sun.’

‘Sound of Music,’ zei de oudste van de kinderen vol trots. ‘Wat kan ze mooi zingen, hè?’

‘Laat me raden, ook een lachfilm?’ vroeg Drianna aarzelend.

‘Mogen onze gezichten erop?’ vroeg de oudste. ‘Alsjeblieft!’

Het kon. Met optitranscellen kon echt élk gezicht worden nagebootst.

‘Zo’n grote robot, met jouw kleine gezicht? Weet je wat, ik zal het mijne gebruiken,’ zei Drianna. ‘Als ik een keer geen zin heb om jullie naar bed te brengen en een verhaal voor te lezen. Dan stuur ik stiekem de robot.’ Ze knipoogde naar Jzasha.

‘Gemenerd!’ riepen de kinderen in koor.

Jzasha schudde zijn hoofd. ‘Oké, kinderen, het is tijd om aan het dagprogramma te beginnen.’ De kinderen mopperden, maar doken toch terug de kinderkamer in om zich aan te kleden. Jzasha keek ze na en gaf beide robots daarna met een klak van zijn tong opdracht hem te volgen.

Drianna stapte op het plateau dat zich in een uitsparing van de hal bevond en steeg van de tweede naar de eerste kelder. Ze verzekerde zich ervan dat er niemand was en trok toen haar vormeloze, onopvallende kleren aan, nadat ze snel even door de sonische douche was gewandeld. Bovenkelders at ze een bescheiden maaltijd, terwijl achter haar rug via het gepantserde raam te zien was hoe de zon opkwam. Ze dronk twee glazen synthetisch water, las het beeldnieuws en daalde met het plateau af naar het diepste punt van de woning: de derde kelder.

Daar opende ze de kluis en haalde het prototype van haar nieuwste uitvinding tevoorschijn. Ze controleerde of de krachtcel was opgeladen en voerde een uitgebreide zelftest uit. Daarna liet ze het voorwerp in haar zak glijden en keek op haar pinknagelklok. Het was tijd om te gaan. Maar eerst

nam ze twee pillen uit een pot op de bovenste plank en sloot de kluis daarna zorgvuldig af.

Terug bovenkelders trof ze de kinderen aangekleed en wel aan. Haar man kwam ook net binnen. Ze kuste hem, gaf hem een pil en stopte er eentje in haar eigen mond. Jzasha keek bezorgd. Ze pakte zijn handen vast. ‘Het komt allemaal goed, heus.’

Hij keek in haar ogen. ‘Zal je voorzichtig zijn?’

‘Natuurlijk niet, schat. Ik ben verslaafd aan het opzoeken van levensgevaarlijke situaties, dat weet je toch.’

‘Je weet hoe ik hierover denk, Drianna. Laat je niet te grazen nemen.’ Ze keken elkaar zwijgend aan. ‘Nou vooruit, wegwezen jij, voor ik in tranen uitbarst. En veel succes.’

Ze drukte haar lippen tegen zijn wang, gaf de kinderen een stevige knuffel en keek ze stuk voor stuk intens aan. Daarna vluchtte ze snel omhoog voordat ook zij in tranen uitbarstte, terwijl haar man direct weer afdaalde naar zijn werkplaats. Op het overdekte platform bovenop de woning stond een Robotax al op haar te wachten. Ze nam plaats in de kooi en gaf haar bestemming op, waarna de verkeersleiding vrijwel meteen toestemming gaf voor vertrek.

Het diafragma in het dak van haar woning opende zich en de Robotax steeg op. Nog voor het dak zich volledig achter haar had gesloten, begon het onophoudelijke bombardement van reclames. De plaag van iedere Robotax klant. Ze werden overal om haar heen geprojecteerd. Op de

ramen, het plafond, zelfs op haar eigen kleding. Ondanks de panoramische ramen bleef er zo maar bar weinig van het uitzicht over.

Hoewel? Verbaasd keek Drianna naar het raam direct naast haar. Het was de enige ruit in de Robotax waar in een klein rechthoekig gedeelte geen enkele reclame te zien was. Niet verhuurd? Ondenikbaar. Een defect? Ook daar leek het niet op. Want ze zag een mannenhoofd. Rond, met bolle wangen en een kleine sik. Hij keek haar kalm maar indringend aan.

‘Mijn excuses dat ik je op deze brutale manier overval, maar ik moet je spreken en wel nu meteen. Ik zal de Robotax opdracht geven zijn koers te veranderen, zonder een spoor in de databanken van de centrale achter te laten.’

Ze keek de vreemdeling geschrokken aan. ‘Wie ben je? Wat wil je?’

‘In ons gesprek wordt alles duidelijk.’ Zijn ogen knepen zich toe. ‘Het is een zaak van leven op dood, dus kom meteen naar mij toe. Uitstel kan fataal zijn.’

Kwaadheid welde in haar op. ‘Ik ben op weg naar een belangrijke afspraak, dus nogmaals: wie ben je en wat wil je van mij?’

‘Mijn inbraak op dit kanaal heeft alles met je afspraak te maken en is niet zonder gevaren voor mij. Dus nogmaals: ja of nee.’

‘Nee.’

‘Jammer, vooral ook dom, maar ik meld mij opnieuw. Binnenkort. Pas in de tussentijd goed op jezelf.’ Het beeld flikkerde even en ook op dit laatst

overgebleven raamsegment werd weer een stortvloed aan reclames over haar uitgestort.

2

De Robotax zette haar af op het dak van het plompe gebouw van het ministerie van veiligheid. Er stond een straffe wind die pijn deed in haar gezicht. Ze keek omhoog, naar de wirwar aan voertuigen in de lucht. Het doorgaande verkeer in de hogere luchtbanen. Lokaal verkeer in de onderste lagen en tussen de gebouwen door. Even later zat ze in een kamer met rondom ramen.

Een vreemde gewaarwording. Woningen bevonden zich immers grotendeels ondergronds, gezien de gevaren die dreigden. Een logeerkamer of hooguit een extra beveiligde eetkamer bouwde je bovengronds. Nerveus schoten haar ogen keer op keer langs de ramen. Ook al zei haar verstand dat er op deze hoogte geen enkel gevaar dreigde. Toch wenste ze dat ze ogen in haar rug had.

Zet zat aan een lange tafel van synthetisch hout. Aan het andere uiteinde tegenover haar zat de plaatsvervangend minister, in een stoel met een sierlijke hoge rugleuning. Aan beide zijden van de tafel zaten de twee adviseurs, experts in veiligheidszaken. De adviseur links van haar was een kleine, gedrongen man met een kalend, nogal hoog voorhoofd. Hij was nerveus, verlegen, of allebei. Hij droeg smalle ringen in de kleuren van een veertiger om zijn nek. De adviseur rechts van Drianna was lang en tenger. Zijn ringen verraadden dat hij achter in de vijftig was.

Terwijl ze de adviseurs bekeek en toeknikte, hield ze vanuit haar ooghoek de plaatsvervangend minister in de gaten. Hij bekeek ongegeneerd en nadrukkelijk haar lichaam. Hij had geen ringen om zijn

nek en dat was een vreemde gewaarwording in een wereld waarin iemands leeftijd alleen aan het aantal en soort ringen viel af te lezen.

Ze keek hem indringend aan, met als enige effect dat een vreemde glimlach op zijn gezicht verscheen. Op dat moment wist ze dat ze er maar wat goed aan had gedaan om sobere en slobberige kleren aan te trekken. Ze wilde hem niet de minste aanleiding geven. Langzaam zakte ze nog wat verder onderuit, alsof ze dekking zocht onder het tafelblad.

De plaatsvervangend minister verplaatste zijn blik naar het voorwerp dat bij Drianna op het tafelblad lag. Haar prototype. Beschermend legde ze er een arm omheen.

‘De minister heeft het druk. U zult het met mij moeten doen. Vertelt u waarvoor u bent gekomen. Beperkt u zich tot de hoofdlijnen.’

Ze schraapte haar keel. ‘De dood loert overal. Op ons werk, op straat, en zelfs in huis. We hebben ons leven erop aangepast. We weten niet beter meer.’

De twee experts keken aandachtig toe, maar de plaatsvervangend minister trommelde ongeduldig met zijn vingers op het tafelblad. Geïrriteerd stak hij een hand op. ‘Stop, stop, stop! Ik ben bekend met het gevaar. Waar komt u voor.’

Ze voelde kwaadheid opborrelen. Haar wangen gloeiden en in haar hals klopte een ader onder een van haar jaarringen. Ze had een heel verhaal voorbereid en daar hoorde nu eenmaal een pakkende introductie bij. Dat moest ze nu maar overslaan. Ze pakte het prototype op. ‘Ik ben hier voor mijn uitvinding. Uiteraard.’

‘Wat is het?’ Onverhulde gretigheid straalde uit zijn ogen. Hij wist meer dan hij deed voorkomen. Uiteraard. Want net als ieder ander had Drianna haar bezoek moeten aankondigen én motiveren. Anders had ze hier niet gezeten.

‘Het geeft mij zekerheid: ben ik hier veilig – of moet ik als de bliksem maken dat ik wegkom.’

‘Geeft u eens een demonstratie. Hoe werkt het? Is het getest? Hoeveel levens zijn ermee gered?’

‘Zoveel vragen en zo weinig tijd,’ mompelde ze gespeeld teleurgesteld.

Precies op dat moment veranderde een verklikkerlampje op het apparaat subtiel van kleur. Drianna was meteen op haar hoede. Er dreigde gevaar. Meteen dacht ze aan Jzasha’s waarschuwing. Dus probeerde ze te doen alsof er niets aan de hand was, maar haar hoofd bonkte en het zweet brak haar uit. En veel tijd zou ze niet krijgen, dat was wel zeker. Gespeeld kalm en berekenend keek ze de aanwezigen om beurten aan. Was het de plaatsvervangend minister? De kleine expert links of de magere expert rechts? Hoe snel kon ze bij de deur zijn? Kon ze die wel op tijd bereiken?

‘Mevrouw? Gaat u alstublieft door.’

Ze schrok van de venijnige klank in de stem van de plaatsvervangend minister. Ze aarzelde. Moest ze verder gaan, nu ze eindelijk hier zat? Nee. Ze kon deze waarschuwing niet negeren. Ze moest de kamer uit.

En wel *nu!*

Een stoel werd met kracht achteruitgeschoven, viel om en kwam met een klap op de vloer terecht. Drianna reageerde razendsnel, bijna werktuiglijk. Ze zette zich met haar voeten af, liet zich met stoel en al achterovervallen, duikelde een paar keer over de vloer en kwam in gevechtshouding weer overeind.

Bliksemsnel overzag ze de situatie. De kleine expert zat als versteend in zijn stoel. De magere expert stond naast de tafel. Zijn stoel lag een stuk verderop plat op de vloer. De man staarde als in trance omhoog. Met de blik van een waanzinnige in zijn ogen en schuim rond zijn mondhoeken. Hij klauwde met zijn handen in het niets, alsof hij tegen een onzichtbare muur krabde, langzaam en met lange halen. Een rilling trok door zijn lijf, terwijl hij zich naar zijn collega draaide, die nog steeds als versteend op zijn stoel zat. Pas nu kwam de man in beweging, maar het was al te laat.

Als een dolgedraaid beest wierp de waanzinnige zich over de tafel bovenop zijn panisch gillende collega, zette zijn tanden in diens hals en beet zonder enige moeite zijn strot door. De mond van het slachtoffer sperde zich wijd open in een geluidloze gil. Daarna klonken rochelende geluiden en bloed vermengd met weefsel en luchtbelletjes welde op vanuit zijn keel.

Nog steeds liet de bezetene zijn slachtoffer niet los. Een hand met de vingers gestrekt zodat het pijlpunten leken, schoot naar voren en doorboorde de maagwand van de kleine man. Het lichaam schokte. In één beweging stootte de hand door tot diep in de borstkas en trok hart en

longen mee op zijn weg terug naar buiten. Het getergde lichaam schokte nog een laatste keer. De ogen, inmiddels gebroken, puilden uit het hoofd.

En nu zag hij haar. De tot monster ontpopte expert liet het ontzielde lichaam van zijn collega achteloos vallen. Met katachtige sprongen kwam hij op haar afgerend. Gebogen rug en gekromde armen die als peddels door de lucht zoefden. Ze wist dat ze niet aan hem kon ontkomen en haalde in een snelle beweging de kleine personenvernietiger tevoorschijn die ze onder haar oksel verborgen had gehouden. Ze richtte en drukte zonder met haar ogen te knippen af.

Een flits schoot de kant van de bezetene uit. Een klein projectiel drong de inmiddels verharde borstkas van de man binnen en een dof geluid klonk op het moment dat het tegen de ruggengraat aanbotste. De man sperde zijn felgele ogen open en slaakte een monsterlijke kreet, waardoor bloedspetters en stukjes weefsel van zijn slachtoffer in het rond sproeiden. Drianna kneep haar ogen dicht en wendde haar hoofd af.

Een doffe explosie blies de man achterwaarts. Met een klap kwam hij tegen een muur tot stilstand. Een spoor van bloed en lichaamsdelen liep van Drianna's voeten tot aan het lijk bij de wand. Ze veegde met een mouw haar gezicht schoon en stopte de personenvernietiger weg.

‘Mooi schot,’ zei de plaatsvervangend minister toonloos. ‘Hopelijk heb je nu geen probleem.’

Drianna liep zwijgend terug naar de tafel, er zorgvuldig op lettend niet op menselijke resten te trappen. Ze pakte haar uitvinding op, inspecteerde het kort en liep naar het lichaam bij de muur. De plaatsvervangend minister

kwam geruisloos naast haar staan. Ze duwde de spitse kant van het apparaat tegen de hals van de dode. Een serie lampjes begon te knippen en de verklikker gloeide paars op.

Ze hield de plaatsvervangend minister het apparaat voor. ‘Ziehier het bewijs. Uw adviseur heeft *de Aankondiging* ondergaan. Ik heb hem terecht uitgeschakeld. Helaas pas nadat hij zijn collega had vermoord.’

‘Dan heeft u verdomd veel geluk gehad. Althans dat hoop ik voor u, want uiteraard voeren wij ook nog onze eigen analyses uit.’

Ze trok een gezicht. ‘Er is geen twijfel mogelijk, zeker niet na wat zich hier heeft afgespeeld.’

De plaatsvervangend minister wendde zich af. ‘Al met al is het hier wel een bende.’

Ze wees op haar uitvinding. ‘Dit is nog maar een prototype. Het échte model schiet een microscopische kogel af. Als je geraakt wordt voelt het aan als een muggenbeet. Een biobot, een robot die weefsel en bloed analyseert. Is de conclusie dat er geen gevaar dreigt, dan gebeurt er niets. Maar nadert de persoon in kwestie *de Aankondiging*, dan scheidt het kogeltje ogenblikkelijk een dodelijke stof af. Een meltdown van het lichaam volgt binnen seconden. Nog voor het monster is ontwaakt, zal het alweer zijn ingeslapen. Een slachtpartij zoals die van daarnet, kan zo voorkomen worden.’

De plaatsvervangend minister slenterde naar het raam, waar hij met zijn rug naar haar toe gekeerd bleef staan. ‘U heeft er duidelijk over nagedacht. En ik neem aan dat u een flinke voorraad nanokogels in uw experimentele

wapen onderbrengt? Want ik begrijp dat u van plan bent om in het wilde weg om u heen te gaan schieten. Ziet u het voor u? Een samenleving vol angstige en nerveuze mensen die elkaar over en weer met kogeltjes doorboren?’

De spottende toon irriteerde haar. Ze plantte haar handen in haar zij. ‘Dit is mijn uitvinding en hier zult u het mee moeten doen. Met dit apparaat kunnen miljoenen levens worden gered. Beter nog, het zal de manier waarop wij met elkaar leven totaal veranderen. Het kan *de Aankondiging* met bijna absolute zekerheid voorspellen, iets dat tot vandaag onmogelijk leek.’

De man draaide zich om. Hij leek niet echt onder de indruk en nam uitgebreid de tijd om zijn blik langs haar lichaam te laten glijden. Ze bleef hem al die tijd zelfverzekerd aankijken. Toen hij klaar was, zei ze: ‘Dus als de minister meer wil weten, weet hij mij te vinden.’ Ze beende de kamer uit, stormde het dak op en dook een klaarstaande Robotax in. Vijftien minuten later zat ze in haar werkkamer, veilig achter de dubbele deur van de derde kelder.